

Bekeert u, gij afkerige kinderen!

Zingen: Ps 32 : 1, 3

Zingen: Ps 146 : 8

Lezen : Jeremia 3

Zingen: Ps 86 : 3

Zingen: Ps 85 : 1, 2, 4

Zingen: Ps 79 : 4, 7

Geliefden, het Woord van God dat wij nu willen verkondigen, is uit het u voorgelezen hoofdstuk Jeremia 3 : 14.

"Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion".

In deze tekst horen wij de roepstem van God, door de mond van Jeremia, tot het afgekeerde Israël.

Het was in de tijd, dat God de zonde van het Tienstammenrijk bezocht had en dit weggevoerd was naar Assyrië. Meer dan vijftig jaar geleden was het vreselijk oordeel gekomen. Wat niemand gedacht had gebeurde. God verdreef Zijn volk uit het erfland, dat Hij aan Abram, Izak en Jakob met een eed gezworen had te zullen geven. Ja, zo gaat het. God belooft schatten; God belooft een hemel op aarde; een paradijsland daar in Israël. Maar dan moet het volk ook leven als kinderen van God. Gods beloften, moeten een antwoord vinden in onze bekering, in onze wederliefde tot Hem. En anders, je ziet het hier, als Israël het verbond van God trouweloos verbreekt, dan zegt de Heere, dan zal Ik ze vinden en Ik zal ze tuchtigen. Nochtans heeft Hij dat volk, niet voor eeuwig verlaten, neen, dat doet God nooit. Want Hij is getrouw!

Maar Hij zendt ze in ballingschap naar Assyrië, opdat ze daar onder de ijzeren roede van de verdrukkers zouden komen, omdat ze niet vrijwillig wilden komen aan de voeten des Heeren.

En als het volk dan al meer dan vijftig jaar in het land van Assur in ballingschap zit, dan stuurt de Heere Jeremia naar de overige twee stammen; Juda genaamd. De Heere zegt: Jullie hebben ook niets geleerd, van alles wat Ik gedaan heb. Jullie hebben je niet verootmoedigd, terwijl je Mijn oordelen gezien hebt, die Ik over jullie broeders gebracht heb.

In plaats dat jullie zeiden: O mensen, laten we toch terugkeren tot de Heere, want zie toch wat er gebeurt, als je van de Heere afwijkt.

Je hebt je hart verhard, zegt de Heere, erger dan je zuster Israël, het Tienstammenrijk en je bent voortgegaan met je geestelijke hoererij. Je hebt gehoereerd met hout en steen. Want weet toch, God heeft Israël getrouwd en God erkent Zijn volk als Zijn bruid. En Hij wil, als zodanig, ook van Zijn bruid

bemind worden! Maar wat doet Juda? Zij keren zich van hun Man, van de Heere af en zoeken andere minnaars. Zij hebben zelfs hout en steen tot hun goden gemaakt en ze buigen zich voor deze stomme beelden neer en roepen deze aan. Afgoderij in de ergste vorm. Al zien ze, dat God Israël bezocht heeft, ze verootmoedigen zich niet. De Heere zegt, deze zijn nog trouwelozer dan Israël en daarom stuurt de Heere Jeremia met een laatste boodschap. O, hoe beschamend is het, als we dit derde hoofdstuk nog eens tekst voor tekst rustig lezen. Dan kan het niet anders, of we moeten diep onder de indruk komen van Gods lankmoedigheid; van Zijn taai geduld.

Let eens op het eerste vers uit dit hoofdstuk: Men zegt: Zo een man zijn huisvrouw verlaat, en zij gaat van hem, en wordt van een andere man, zal hij ook tot haar nog wederkeren? Zou dat land niet grotelijks ontheiligd worden? Gij nu hebt met veel boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij, spreekt de Heere.

De Heere zegt: Hoe is het mogelijk, zal dat ooit gebeuren, dat een vrouw een man verlaat en met een andere man leeft en dat die man dan toch zal terugkeren en zeggen: Kom terug naar mij. Is dat niet in strijd met de wet? Is het ook niet dwars tegen de natuur in, die God in het hart van de mens gelegd heeft? Maar wat zegt de Heere, als de "Man" van dit afgekeerde Israël, als de God van de hemel en van de aarde, Die zich dit volk geëigend had uit al de volken rondom en dat volk aan Zijn hart gedrukt had en het in Abram uit een land van afgoden naar het land van belofte gebracht had en gezegd: Abram Ik ben uw God en uws zaads God tot in eeuwigheid.

Hij had hem het teken van de besnijdenis gegeven, als het teken van Zijn trouwverbond. Maar wat heeft nu het volk gedaan? Zie toch, wat er staat in onze tekst: Bekeert u, gij afkerige kinderen, spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd. De oproep tot bekering rust in het "goddelijk trouwverbond". Beschamend!

Gods bruid, Israël en Juda hebben zich losgerukt van haar "Man". Met de scheiding tussen het Tienstammen- en het Tweestammenrijk, is het begonnen. Het rijk onder aanvoering van Jerobeam heeft de godsdienst dichter bij huis gezocht. Hij wilde niet toelaten, dat zijn volk naar Jeruzalem zou gaan om zich daar neer te buigen in de tempel, het huis van God, van de levende God. Maar deze Jerobeam heeft de kalverdienst opgericht "boven" in Bethel en daar "onder" in Dan en hij heeft een namaak god gemaakt. Aanvankelijk was het ook niet de bedoeling van Jerobeam, om te zeggen: Kijk eens, hier staan nu gouden kalveren en die gouden kalveren dat zijn nu "goden". Neen, zover was het volk van Israël nog niet afgedwaald. Maar in plaats van het gouden altaar daar in het heiligdom in Jeruzalem, en in plaats van het brandoffer-altaar in Jeruzalem, heeft hij gezegd: Laat ons nu "hier" Jehova aanbidden.

Maar zoals het altijd gaat, wanneer we op onze eigen manier God willen dienen, dan vervallen we al vlug in beeldendienst en afgoderij en heidense tovenarij. Zo is het ook gegaan met het Tienstammenrijk. Het ging van kwaad tot erger, en zo hebben zij zich van God losgescheurd. Ja, ze hebben de liefde

Gods versmaad! Ze hebben God op het Vaderhart getrapt.

En nu hier in de tekst; ondanks dat alles een Woord van God: "Bekeert u", spreekt de Heere. De beledigde Man, Die ze hebben verlaten; Die ze ontrouw geworden zijn, keert terug naar Zijn ontrouwe bruid en Hij noemt ze "Kinderen". Wel afkerige kinderen. Maar dan toch kinderen. Komt, geliefden, maakt de toepassing! Want dat verbond van God met Israël gesloten, is niet opgehouden bij de verwerping van de Messias. Misschien hebben we het op de Catechisatie geleerd.

U weet, daar is een steeds rijkere openbaringsvorm van het verbond door God gegeven. Eerst was het de persoonlijke vorm van Adam tot Abram, daarna de patriarchale vorm van Abram tot Mozes, dan de nationale vorm van Mozes tot Christus en als laatste de kerkelijke vorm van nu tot aan het einde der wereld. Steeds rijker, steeds groter, steeds ruimer, steeds heerlijker heeft God dat genadeverbond geopenbaard. In dat genadeverbond noemt God Zijn volk, Zijn kinderen. Ja, het zijn afkerige kinderen. Het zijn onbekeerde kinderen, maar het zijn toch "kinderen". Daar moeten we eens aan denken. Want dit maakt Gods bevel, dat in de mond van God een nodiging is, ook voor ons des te ernstiger. Dat God "kinderen" roept, onbekeerde kinderen, maar dan toch kinderen, op wie God een eigendomsrecht heeft, moeten we niet weg zien te redeneren! Ik weet het, we kunnen aan twee kanten in de fout gaan. Er zijn er duizenden, dat weet ik maar al te goed, die dat verbond als "zodanig" tot een God gemaakt hebben en die geloven in het verbond, die geloven in hun doop en die geloven in hun kindschap en die geloven dat ze "gelovigen" zijn, maar ze geloven niet in Christus. Helaas, dat heeft z'n duizenden verslagen. Mensen, die geloven, dat ze gelovigen zijn, maar daarom word je niet zalig. Je wordt niet zalig, omdat je gelooft, dat je gedoopt bent, of omdat je gelooft, dat je een gelovige bent. Je kunt wel geloven, dat de koningin je grootmoeder is, maar daarom is het nog niet zo. Er moet iets in je leven gebeuren, wat je een kind van God maakt. Ik weet het, dit heeft z'n duizenden verslagen, een "verbondsoptimisme"; wij kinderen van Abraham, wij gelovigen, wij hervormden, wij gereformeerden, wij kinderen des verbonds. Hoe vreselijk dwalen duizenden, die niets afweten van de "staatsverwisseling" of "wedergeboorte", van de vernieuwing van hun hart, die niet kennen het ootmoedig zondaar zijn aan de voeten des Heeren. Die nooit in verwondering zijn weggezonden zeggende: Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.

Maar we kunnen ook aan de andere kant van de weg in de sloot vallen, en denken, dat dat verbond met ons toch niets te maken heeft, totdat God ons krachtdadig bekeert. Dan zijn we net zo goed fout. Ik weet het, dit is een zeer moeilijk punt. Er is over dat verbond al heel wat geschreven en nog meer getwist. U weet, Dr Kuiper heeft gezegd, wij "veronderstellen" dat elk gedoopte in dat verbond van God, werkelijk begrepen is. Prof. Heijns en de Christelijke Gereformeerden hebben gezegd: Er zijn drie verbonden. In het verbond der genade zijn er meer mensen begrepen, dan in het verbond der verlossing; elke gedoopte is in het verbond der genade, maar daarom nog niet in het verbond

der verlossing. Ds. Kersten leerde: Er is een genade-verbond met een inwendige bediening en een uitwendige bediening. Vader à Brakel wil daar weer niets van weten, want hij zegt er is geen uitwendig en inwendig verbond, het is één genade-verbond. Al deze mensen hebben, ieder op hun eigen wijze, geprobeerd om te verduidelijken, wat rationeel (dat wil zeggen met ons verstand) nooit op te lossen is.

Namelijk dit: dat je een kind van het verbond kunt zijn en toch verloren kunt gaan. Dat God zegt: Je bent Mijn kind, maar je bent een onbekeerd kind en als je je niet tot Mij bekeert, dan ga je voor eeuwig verloren. Dat is Bijbeltaal! Ik kan dat ook niet klein krijgen. Ik kan dat niet klein krijgen, omdat ik weet, dat roeping en verkiezing onberouwelijk zijn; maar ik weet ook, dat de macht van de zonde door God toegelaten zo groot is, dat er kinderen van het koninkrijk verloren kunnen gaan. Maar geliefden als we niet geloven, kinderen van het verbond te zijn, dan heeft de oproep tot bekering geen enkele grond en geen enkele zin.

God roept ons als "kinderen", als "afkerige kinderen" en dat is het wat juist zo diep in onze ziel insnijdt, als het God behaagt om ons te doen geloven, wat God zegt. Dat we maar niet "zomaar" zondigen, dat we maar niet gezondigd hebben, als een heiden, maar, dat we gezondigd hebben als een kind. Dat we gezondigd hebben, als de vrouw van onze Man, de Heere God. Dat God ons getrouwd heeft.

Ik heb u getrouwd, zegt de Heere; dat moet je je eens indenken. Als er hier vandaag iemand zou zijn, die genodigd was door een rijkaard, door een prins, om getrouwd te worden; het zou met koppen in de krant staan, dat er een inwoner van deze plaats genodigd is, om met een prins van den bloede te trouwen.

En hier zegt God, de God van de hemel en van de aarde: Ik heb u getrouwd. En u draagt daarvan het merkteken aan uw voorhoofd. Ik heb het u betekend en bezegeld, toen Ik u liet dopen in Mijn Naam: de naam van de Drieënige God; waar Ik gezworen heb, dat Ik geen lust heb in uw dood, maar daarin, dat u zich tot Mij zou bekeren.

Hebben reeds die weldaden van God, die zegeningen, zulk een overweldigende kracht in uw leven gekregen, dat u er ooit onder bezweken zijt? Dat die goedheid van God, laat ik het heel Bijbels uitdrukken, "dat die goedertierenheid van God u tot bekering leidt, zoals er staat in Romeinen 2:4b. Dat door de trouw van God, Hij u hoofd voor hoofd tot Zijn kind heeft laten dopen. En dat Hij u dáárom oproept, als een afkerig kind, als een onbekeerd kind, om u tot Hem te bekeren!

O geliefden, dit is maar niet een aanraden van een mens, maar er staat: Spreekt de Heere; de Heere zegt: Bekeert u! Maar kan dat dan? Ach, dàt zegt God niet. God zegt er niet achter, "want dat kunt u wel". Neen, de Heere zegt: Bekeert u, want Ik heb u getrouwd. Nee, wij hebben Hem niet getrouwd, maar Hij heeft òns getrouwd. Er wordt wel eens gesproken van een éénzijdig genade-verbond. Dat is in zekere zin volkomen juist. Want God heeft dat verbond uitgedacht;

God heeft dat verbond opgesteld, en God heeft dat verbond vanuit Zijn eeuwige raad aan ons geopenbaard, compleet met de tekenen en zegelen daarvan. Maar anderzijds, is het ook een tweezijdig verbond, God neemt Zijn bruid niet tegen wil en dank aan Zijn zijde. God wil, dat we Zijn nodiging, Zijn uitverkiezing tot Zijn vrouw, zouden beantwoorden in de weg van de waarachtige bekering. Kan dat dan? Ja, dat kan! Niet omdat er in ons nog enig vermogen is overgebleven, o, nee, dan was het wel voor eeuwig verloren, maar omdat Hij ons getrouwd heeft en omdat in die akte van trouw, door Hem alles beloofd is, wat wij nodig hebben om Zijn bruid te kunnen zijn. En wat is dat? Dat is alleen: beken uwe ongerechtigheid, dat u tegen de Heere, uw God gezondigd hebt. Dat is nu alles wat God van ons vraagt! Om met Hem, dat eeuwig verbond te bezegelen. Dat is al wat we mee behoeven te brengen. Dat is al. Ken uw ongerechtigheid, dat u tegen de Heere, uw God gezondigd hebt.

Komt geliefden, onderzoekt nu uw hart. God heeft u betekend en bezegeld in de doop tot Zijn kind, dat staat hier. Maar Hij zegt ook: Bekeert u, gij afkerig kind! Trouweloos kind, en Hij schrijft de voorwaarden in het kontrakt, waarop u in Zijn gemeenschap mag ingaan. Alleenlijk beken uw overtreding. Hebt u dat wel eens gedaan, ziende op die onuitsprekelijke, onverklaarbare liefde, trouw, genade, goedheid, lankmoedigheid en barmhartigheid van God in uw leven? Bent u wel eens verbroken aan Zijn voeten neergezonken, dat u zei: O, God houd toch op. Ik kan niet langer zondigen tegen zulk een God, Die zoveel van Zijn weldadigheden aan mij bewezen heeft; Die mij zo nawandelt in Zijn trouw en in Zijn goedheid. Ik kan niet langer tegen zo'n God zondigen. Zó begint het leven der genade. Dat begint met het bekennen van onze overtreding voor Zijn aangezicht. En die smart over de zonde is een zoete smart. Daar behoef je niet bang voor te zijn. Neen, "bekeren" dat is niet met een lang gezicht gaan lopen en heel ernstig doen, maar bekeren dat is; je van harte, tot je Man, Die je getrouwd heeft te wenden om je in Zijn zorg en in Zijn liefde te bevelen. Dat is toch niet moeilijk hè? In het natuurlijke is het toch ook niet moeilijk, als een man z'n vrouw getrouwd heeft en die vrouw verlangt naar die man en die man verlangt naar die vrouw, om terug te keren, wat er ook gebeurd is en te zeggen: Kom, we zijn toch getrouwd! Dat is dan nog maar een huwelijk tussen twee zondaars. Maar, hier is het een huwelijk tussen God in de hemel en tussen een arme worm, die uit het stof verzezen is. Hier is het een huwelijk, dat nog ver uit gaat boven het huwelijk van een koning met een bedelaar. Dan is het toch niet moeilijk bij zo'n rijke God, Die zo groot is in barmhartigheid en Die zo lang aan onze ziel gearbeid heeft; Die zoveel tranen over ons geschreid heeft: Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt en stenigt die tot u gezonden zijn! Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeen vergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeen vergadert onder de vleugelen. Ja, de Heere wil waarachtig niet, dat er één verloren zou gaan, maar dat ze allen tot de kennis der waarheid zullen komen. Net zo goed, als dat God wil: dat alle mensen Zijn geboden zullen onderhouden; zo wil God ook krachtens dat vreëverbond, dat we ons allen tot Hem zullen bekeren, "als Zijn bruid".

En als u vraagt: Is dat mogelijk? Dan zeg ik: Ja, dat is mogelijk, op grond daarvan, dat Hij het verbond aangegaan is en dat Hij ook de Borg van het verbond beschikt heeft. Hij heeft de weg geopend, waardoor we weder kunnen keren, namelijk door en in Zijn Zoon Jezus Christus, Die alles volbracht heeft. In Wie genâ van waarheid blij ontmoet is, en in Wie de vrede met een kus van het recht begroet wordt. In Wie, God Zijn welbehagen heeft, omdat Hij de toorn van God gedragen heeft, en omdat Hij in onze plaats in het oordeel Gods schuldig verklaard is en in het oordeel Gods van God verlaten geweest is, toen Hij aan het kruis uitschreeuwde: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten.

O, als u toch eens even indenkt, wat de prijs geweest is, waardoor God u getrouwd heeft, dat is niets minder geweest dan Zijn enig Kind. Het leven van "Zijn Hartzoon", want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Bekeert u, gij afkerige kinderen, spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd. Nee, houdt nu op met uw getwist, over het verbond en zeg nu niet, ja, maar, alle gedoopten zullen toch niet in de hemel komen. Dat is, omdat ze zich niet bekeren willen, maar dat is niet, omdat God ze niet getrouwd heeft. U kunt er nooit onder uit. Izak en Ismaël, ik weet het, ze waren beide kinderen van het verbond. Ze droegen het teken en het zegel en toch zegt God: Mijn verbond zal ik met Izak oprichten. Jakob en Ezau waren beide kinderen van het verbond. Ezau had het eerstgeboorterecht, hij had het, want als hij het niet gehad had, kon hij het ook niet voor een schotel linzenmoes verkocht hebben, is 't niet waar? Wat je niet hebt, kun je niet verkopen. Hij had het! Hij was een kind van het verbond, hij had het eerstgeboorterecht, waaraan de zegen van de Messias verbonden was. Maar wat heeft hij gedaan? Hij heeft zich van de Heere afgekeerd, hij stelde er geen prijs op. Hij zei: Ik ga toch dood en als je dood gaat wat heb je dan aan een verbond, wat heb je dan aan de belofte van de Messias? Geef me van dat rode, dat rode daar! En hij slurpt en hij slurpt zich dood. Hij dronk zich dood aan het goed van deze wereld en hij stelde geen prijs op de belofte van God aan Abraham en zijn zaad gegeven. Ja, dat is mogelijk! Die vreselijke mogelijkheid, die mag ik niet achterhouden, die wil ik voor u niet verzwijgen. Want ik wil u waarachtig niet op valse gronden de eeuwigheid in sturen. God beware me daarvoor. Maar ik wil u de ernst van Gods trouw onder ogen brengen. En als u dan weigert om dat te erkennen, als u dan weigert om u te bekeren, als u dan weigert om uw zonden Hem te belijden en Hem aan te kleven, door de zoom van Zijn kleed aan te raken en te roepen om genade en Hem te smeken om redding, ja dan, dan gaat het met u, net zo, als met het verbondskind Israël. Dan zegt de Heere drijft hem uit, of als Ezau, daarvan zegt Paulus: Hij was een onheilige, want hij heeft om een schotel linzenmoes zijn eerstgeboorte verkocht.

Maar dat sluit toch deze roepstem van God niet uit, integendeel geliefden. Zie maar, wat de Heere zegt, hier in het twaalfde vers: "Ga henen, en roep deze

woorden uit tegen het noorden, en zeg: Bekeer u gij afgekeerde Israël! spreekt de Heere, zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen; want Ik ben goedertieren, spreekt de Heere, Ik zal de toorn niet in eeuwigheid behouden". God wil u terug nemen. In het Nieuwe Testament heeft de Heere Jezus het ons voor ogen gesteld in die zoon, die van het huis en van het hart van zijn vader was weggedwaald; die de wereld lief gekregen had boven de gemeenschap met zijn vader. De Heere Jezus heeft hem ons voorgesteld als zo'n trouweloos kind, als zo'n afkerig kind. En daar heeft Hij het ons laten zien, hoe dat, dat kind van de vader was weggelopen, dat onbekeerde kind, maar nochtans door de vader bemind bleef, en hoe blij en zielsgelukkig de vader was, toen die verloren zoon weer terugkeerde naar huis, met belijdenis van zijn zonden. Ja, die vader ontving hem; omringde hem met zijn liefde; liet hem niet eens zijn schuldbelijdenis teneinde uitspreken, maar had het kleed en de ring al klaarliggen, om hem terug te nemen. En ze begonnen rondom het geslachte kalf vrolijk te zijn.

Welnu, de Heere zegt hier in het 14e vers: want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, één uit een stad en twee uit een geslacht en zal u brengen te Sion. Wat nu? Neemt God nu met Zijn éne hand terug, wat Hij met Zijn andere hand zo mild blijkt te geven? Schrikt God nu Zelf van die heerlijke roeping, waarmee hij die afgekeerde kinderen terugroept? Is het God dan toch maar te doen om één of twee? Laat Hij dan toch die hele hoop verloren gaan, omdat Hij maar zo weinigen verkoren heeft? Ik weet, "deze belofte", want dit is het als je het goed beschouwd en je gaat de plaats na, waar het geschreven staat, en je zoekt naar de bedoeling, die God hiermee heeft; dit is een belofte. Maar bij velen komt dit niet zo over. Vooral niet, als je zomaar oppervlakkig op de klank van dit woord afgaat en zo oppervlakkig deze paar woorden eruit neemt. Nu zijn er altijd van die gezeten vrome mensen, die zeggen: Ja maar, dat gaat zomaar niet hoor. Zij zijn nooit blij als Sion uitbreidt. Ze hebben er altijd wel wat tegenin te brengen, ze vinden het nooit echt genoeg; ze zijn niet blij als er velen tot het avondmaal komen. Ze zijn niet blij, als de kerk in aantal groeit, ze zijn niet blij, als jonge mensen komen om aan te zitten aan de dis van het verbond en met de oude vromen samen de Naam van Christus belijden. Want ze zeggen: O nee, zo gaat het niet mensen. Dàn bij ons vroeger! 'k Heb ze wel gehoord, ook hier in de gemeente. 'k Heb ze wel gehoord, die er hun twijfel over uitspraken. Maar, dat er van de vijfhonderd belijdende lidmaten, slechts honderd aankwamen, dáár hebben ze nooit een nacht van wakker gelegen. Ze hebben nooit geschreid: o God, wat moet dat nu met die vierhonderd, die niet aankomen? Moeten die nu verloren gaan? Neen, ze hebben het altijd gehad over die wel, en die wel, die zij er niet bij geteld zouden hebben. Dat kan. Helaas gebeurt dat maar al te veel. Mensen, die er niet blij mee zijn, en die zeggen: Want, het zal er maar één uit een stad zijn en twee uit een geslacht. Maar het kan ook zó zijn, dat het door Gods kinderen zelf verkeerd verstaan wordt en nu bedoel ik niet, die hooggezetenen, die heiligen van de hoge plaatsen, die voor zichzelf een plaats in de hemel gereserveerd hebben met hun

vermeende gerechtigheden. Want er zijn ook arme tobbers, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; die God zoeken, en die zich voor de Heere verootmoedigen en die wel eens een blijke van Gods genade in hun ziel gevonden hebben; die ziels gelukkig geweest zijn, toen het Woord hun hart eens vertroostte en ze hoop kregen dat God Zijn genade in hun leven verheerlijken ging.

Maar die dan tegelijk weer terug schrikken en zeggen: O, zou ik dan bij die weinigen behoren? Want er staat toch in Gods Woord: Eén uit een stad en twee uit een geslacht en er is er al één bij ons in de familie. Ik heb wel eens zo iemand gekend, die zei: ja, ik heb al een bekeerde broer en ik heb al een bekeerde vader en moeder; zou dat dan voor mij ook nog zijn? Er staat toch in de Bijbel: Eén uit een stad en twee uit een geslacht! En ook dezen zien het Woord van God niet, zoals de Heere het bedoelt, Maar hoe moeten we het dan zien? Wel zó geliefden. De Heere roept Israël en de Heere roept Juda, Hij roept die afkerige kinderen en de Heere weet: velen van hen, die naar Assyrië weggevoerd zijn en later velen van hen, die naar Babel gevoerd zijn, willen geen kind van God meer zijn. Ze verbreken zelfs, die uiterlijke band, die hun bindt aan God. Ze verbreken de tekenen van het verbond, die God op hen afgedrukt heeft en ze hebben het goed naar hun zin in de wereld. Ze zeggen: Laat mij mijn gang maar gaan. Ze willen niet terugkeren naar Jeruzalem; ze hunkeren niet naar de verlossing. Ze hechten geen waarde meer aan hetgeen waarop Abraham en Izak en Jakob naar hebben uitgezien. Dat kan gebeuren. Dat is toen ook gebeurd. Velen van deze weggevoerden zijn in ballingschap gestorven, dat is waar; dat weet de Heere. Maar, zegt de Heere, de roeping en de verkiezing, waarmee Ik geroepen en verkoren heb, zijn onberouwelijk! Ze zullen komen, al is het er dan maar één uit een stad en twee uit een geslacht, dan zal Ik ze aannemen. De Heere zegt: Goed, als dan de massa weg wil blijven; als ze zich niet willen bekeren, als ze Mijn Woord niet geloven, en als ze voor Mij niet willen buigen en hun zonden voor Mij niet willen bekennen, dan gaan ze verloren. Maar, als er dan nog één is die wil, als er dan nog één is, wiens hart geraakt is door deze boodschap van Gods genade, die God recht en gerechtigheid begint toe te schrijven, o, laat hem dan komen! Ik zal hem niet verwerpen, al was het er maar één. O, dat wordt vanavond ook tot u gezegd, zoon of dochter. Jongen of meisje, de klas waarin je zit op school, de groep, waarmee je werkt in de werkplaats of fabriek of op kantoor, tien, twintig, vijftig misschien, die leven in de wereld en in de zonde, die de ongerechtigheid als water indrinken; maar als jij dan die éne bent, die zegt: Heere hier kan ik het niet uithouden. Heere ik draag het zegel van Uw verbond ik draag Uw merkteken. Zal ik dan met het teken van Uw genade-verbond, de satan dienen, de duivel gehoor geven en in de wereld blijven leven; God bedroeven en beledigen? Heere, U hebt mij getrouwd, hebt U gezegd, zal ik U dan verlaten, om een "andere man" te zoeken?

Een man van geld en goed, een man van hout en steen, een man van tijdelijke vreugde, die ras voorbij gaat, zal ik die dan zoeken? Luister, al was je maar

alleen uit de hele klas, al was je maar alleen uit de hele fabriek, al was je maar alleen op het hele kantoor, die tot God terugkeert, belijdende je zonden, al was je maar alleen uit je hele familie en al kon je niemand uit je familie noemen, die tot God bekeerd was; als jij vanavond zegt: Heere, ik kom tot U, want Gij zijt mijn God. Dan zegt de Heere: En Ik zal je aannemen. En als God je aanneemt, dan verwijt Hij je nooit meer al die zonden, die je met die andere man met die wereld, met die afgoden, met goud en geld en goed bedreven hebt, nooit meer! Dan werpt Hij je zonden voor eeuwig achter Zijn rug. Hij vergeeft en Hij vergeet en Hij praat er nooit meer over. Hij doet, alsof het huwelijk voor eeuwig echt geweest is. Maar hoe kan dat nu? God is toch een heilig God! Hij ziet de zonden toch niet door de vingers? Word ik dan werkelijk niet gestraft om al dat kwaad, dat ik gedaan heb? Neen, want God houdt de toorn niet in eeuwigheid. Kan dat dan zeg je? Wel geliefden, dat leidt ons naar de Borg van het verbond, dat brengt ons bij Golgotha. Daar heeft God genoegdoening gekregen voor al je zonden; zodat je zomaar terug mag keren, zonder dat je iets mee hoeft te brengen om aan de rijkdom van Die God te kunnen toevoegen. Alleen je zonden en je ongerechtigheid, dat zijn de voorwaarden die God ook nog vervult, als Hij je hart verbreekt, want dan is zonden belijden geen moeilijk werk. Dan val je niet aan het hart, van een God, die je dood en je verderf zoekt, maar van een beminnelijk Vader, Die allang uitkijkt of je nu eindelijk niet eens terugkomt. Die lang op je gewacht heeft, of je eindelijk niet zal zeggen: Heere, ik keer weder tot U. Ik zal opstaan en ik zal naar mijn Vader gaan.

Kom, is daar iets van in je leven; van die verbreking, vanwege de goedertierenheden Gods? Want, het is alleen de liefde van God, die tot bekering leidt. "Waar vloek en wet het hart verstalen, daar zal 't gezicht door God gewrocht, hoe het bloedrantsoen verzoening kocht, aldra het stenen hart vermalen". Als we op Hem zullen zien, staat er, dan zullen ze over Hem rouwklagen, als over een eniggeborene. Hebt u zo iets van het verbond in uw hart ervaren? O, dan mag u misschien hier op aarde een gekrookt rietje en een rokende vlaswiek zijn, maar dan kunnen toch vele wateren deze liefde niet uitblussen. Want, die liefde is sterker dan de dood en die ijver om bij God te mogen zijn is harder dan het graf. Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zal hem ten enenmale verachten. Waarom toch? Wel, u hebt iets van die huwelijksrouw van uw God, in uw leven ervaren. Welnu, vertrouw op Hem, hoor opnieuw Zijn Woord: Afkerig kind, bekeer u tot Mij.

Misschien zijn er ook dingen in uw leven, waarvan u zegt: O, ik kan er niet overheen, want God kan er ook niet overheen. Daar zijn zoveel zonden, die de toegang tot God bedekken, ik moet er eerst bovenuit, ik moet eerst van die zonden af.

Het gaat nooit! Keer toch de zaak niet om! Hij is gegeven om onze zonden weg te nemen, dat kun je zelf nooit meer. Voel je nu niet, dat je machteloos bent, om één zonde te doden. Maar door de Heilige Geest in de gemeenschap met Jezus Christus ziende op Zijn trouw, ziende op Zijn huwelijksverbond, ziende op Zijn goedertierenheden, ach dan is het zo gemakkelijk om de zonde los te laten. Dan

is het zo gemakkelijk om te zeggen: "Weg wereld, weg schatten, ge kunt niet bevatten, hoe rijk dat ik ben. 'k Heb alles verloren, maar ik heb Jezus verkoren. Dan rust je ziel in God, je Koning voor eeuwig en voor altijd. Maar het mooiste komt nog, zolang we hier op de aarde zijn, moet de Heere elke keer weer opnieuw tegen ons zeggen: Mijn afkerig Israël, Ik heb u toch getrouwd, waarom, waarom! Ik heb u toch geplant, een edele wijnstok, waarom dan die valse en bittere vruchten? Het mooiste komt nog, als we zo al struikelende en al vallende, al biddende en al smekende ons bekerende tot de Heere, aan Zijn voeten hebben geworpen, dan zullen we ervaren, al gaan we op deze smalle weg. Ik heb u bij uw rechterhand gevat, Ik zal u leiden naar Mijn raad en daarna zal Ik u in Mijn heerlijkheid opnemen. Dan gaan we toch de dag van de bruiloft tegemoet. Dan gaan we toch, die eeuwige bruiloftszalen binnen. God weet wanneer, maar we zullen er komen; allen die Jezus Christus hebben liefgehad, die Zijn verschijning hebben liefgehad; die op Hem hebben leren hopen; die naar Hem hongeren en dorsten; die naar Hem uitzien als hun Man en als hun Bruidegom; die schuilen in de schuilplaats van de Allerhoogste. Welaan, straks komt de dag, als Jezus komt, als de roepstem gehoord wordt: Ziet de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet, dat onze lampen brandende zullen zijn, voor Hem, Die ons getrouwd heeft. Dan zullen we achter de Bruidegom de bruiloftszaal mogen binnengaan en dan nooit meer ontrouw zijn en nooit meer omzien en ons eeuwig verlustigen in onze Borg en Zaligmaker; als we onze kronen zullen neerleggen aan de voeten van het Lam en het zullen uitroepen: Gij o Lam Gods, Gij hebt ons gekocht met Uw dierbaar bloed en daarom zijn we voor Uw troon; als de vrouw, de Bruid van het Lam! Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.